

Landstingets Mening derom at vide, og jeg kan ikke tænke mig, at Landstinget ikke skulde ville acceptere i alt Fald nogle af disse Forslag. Det kan dog ikke være Meningen med et saadant Lovforslag som dette, at Landstinget sender os Lovforslaget herved i en vis Skikkelse og siger: I skulle tage det, som det er, der maa ikke gøres en eneste Forandring deri. Jeg tvivler ikke paa, at Landstinget ved denne Lejlighed som ved andre vil tage tilbørligt Hensyn til de Ønsker, der ere fremsatte fra dette Tings Side, og hvad dette Ting har vedtaget, og der vil ogsaa, saa vidt jeg kan se, være tilstrækkelig Tid til, naar Sagen kommer tilbage fra Landstinget, at tage endelig Stilling dertil.

Ordføreren (C. Hage): Det ærede Medlem, som nu satte sig, har allerede besvaret en Indvending fra den ærede Minister paa en saa fyldestgørende Maade, at jeg dertil intet har at føje. De Ændringer, Udvalgets Flertal foreslaar under Nr. 1—5, kunne paa ingen Maade udelukke, at man samtidig tiltræder de Lønningsforhøjelser, som vedrøre de specielle Lønningsklasser. Tværtimod, ved at følge Flertallet handler man snarest ud fra den samme Tankegang, som har været ledende ved Landstingets Behandling. Men i øvrigt kan jeg rigtignok ikke tilbageholde et Udtryk af Forundring over, at Hovedindvendingen fra den ærede Ministers Side er den, at der overhovedet ikke bør gøres nogen Forandring, fordi det vilde være en Mangel paa Hensynsfuldhed over for det andet Ting. Dette er for mig en meget overraskende Opfattelse. Det har dog ikke hidtil været en almindelig Mening, at det ene af Tingene skal være forpligtet ved Høflighedshensyn til ubeset at tiltræde de Lovforslag, som oversendes fra det andet Ting. Men lige meget! Jeg skal gerne gaa ind paa denne Tankegang. Jeg har ganske vist ikke noget Mandat til at gøre et saadant Tilbud, jeg gør det paa egen Risiko, men jeg gør det alligevel og antager, at jeg skal kunne føre det igennem. Jeg foreslaar, at Folketinget tager denne Lov uforandret, saaledes som den er oversendt fra Landstinget, mod, at Landstinget til Gengæld tager en Lov, som Folketinget maatte udpege, uden nogen Forandring, saaledes som Folketinget har vedtaget den. Saaledes kunde vi maaske endnu, inden Rigsdagen slutter, gøre en Tuskhandel, som kunde være til gensidig Behagelighed. Men hvis denne Fremgangsmaade ikke finder Tilslutning fra Landstingets Side, tror

jeg ikke, at vi fra vor Side have særlig Fornøjelse af, at den bringes til Anvendelse over for os. Jeg er i øvrigt overbevist om, at man i det andet Ting vil erkende, at vi netop, saa vidt som muligt, have søgt at følge det af det andet Ting anviste Spor, og vi have kunnet gøre det med god Samvittighed, fordi vi have fundet, at Landstinget har behandlet Løven paa en efter Omstændighederne særdeles forstandig Maade. — Den ærede Minister ytrede dernæst nogen Tvivl med Hensyn til den Bevilling paa 100,000 Kr., som foreslaas stillet til hans Raadighed. Han gjorde blandt andet den Indvending, at Beløbet var for lille og let vilde kunne bringe Skuffelse. Saaledes gaar det jo gerne, hvor Folketinget foreslaar noget, saa svinger man mellem de to Indvendinger: Enten er det for lidt, eller ogsaa er det for meget. Hvis det vilde være Ministeren mere acceptabelt, om man satte 200,000 Kr. i Stedet for 100,000 Kr., kunde Udvalget maaske tage det under Overvejelse til 3dje Behandling. Maa jeg for Resten gøre opmærksom paa, at 100,000 Kr. er slet ikke noget saa helt lille Beløb. Der blev i December Maaned ad privat Vej indbragt et Lovforslag, som gik ud paa at give samtlige Statsarbejdere, hvis Dagløn er under 3 Kr., et Lønningsstillæg af 35 Øre om Dagen, og den aarlige Udgift for Statskassen heraf blev i Henhold til de statistiske Oplysninger, som vare os meddelte, beregnet til 250,000 Kr. Det turde da være indlysende, at et Beløb af 100,000 Kr., stillet til Raadighed alene til Lønningsforbedring for Statsbanearbejdernes Vedkommende, maa række et ganske godt Stykke Vej, det kan der næppe være Tvivl om. Naar den ærede Minister mener, at det vil være meget beklageligt for de paagældende, om de modtog et Lønningsstillæg i det første Finansaar, men derefter muligvis kunde komme til at gaa Glip af det samme Lønningstillæg, fordi Rigsdag og Regering til næste Aar ikke kunde blive enige om, hvorledes Lønningstillæget da skulde beregnes, tror jeg, denne Frygt er overdreven. Jeg tvivler ikke om, at der uden Vanskelighed vilde kunne opnaas Forstaaelse om Forbedringer ogsaa til næste Aar; men selv om det ikke skulde ske, vilde de paagældende jo da saa i alle Tilfælde have haft Fornøjelsen det ene Aar; om de end vilde finde det beklageligt, at det ikke gentager sig, er det dog altid bedre end slet ingenting. Jeg opfatter i øvrigt den ærede Minister saaledes, at han ikke har nogen væsentlig Indvending mod dette Forslag,